

Kollega for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Søb) var kommen ham halvt imøde ved at antyde denne Tanke, saa kunne vi sige til Gjengæld: Vil ikke den høitærede Finansminister gjøre Resten af Veien og mødes med os der, saa at vi kom til denne Nødsfattelse? Daaaa det vilde være en Fordel. Om Statskassen er saaledes situeret, at den ikke under de nærværende Omstændigheder bør eller skal opgive denne Afgift, uden at faae noget „Bedeclag“, derpaa tror jeg, at vore Finanslove, vore Regnskaber og den høitærede Finansministers Foredrag, da han forelægger Finansloven for det næste Aar for os, indeholder det bedste Svar. Dersom Forholdet er dette, at Ophævelsen af denne Afgift vil medføre en almindelig Lettelse i vor Handel og Omsætning, at der vil være en Bøpærelse paa Indførselen af Varer og Udførselen af vore Produkter, saa er det ikke en Afgift, hvis Ophævelse vil komme „enkelt Private“ til gode, men det er en Afgift, hvis bortfjernelse vilde bringe en Fordel til alle Statens Borgere. At dette nu er Forholdet, er min Overbevisning, og jeg beklager dybt, at ikke den Leilighed, vi engang tidligere have havt til at faae denne Afgift hævet, blev grebet og benyttet. Lång Tid er gaaet og meget Vand løbet i Stranden siden dengang, og i al den Tid har den danske Handel og Skibsfart maattet bære denne Afgift, der igjen er bleven repareret paa os Alle sammen som Forbrugere og Producenter. Derfor ønsker jeg ikke, at Liden skal gaa længere her, men at den forholdsvis gunstige finansielle Tilstand, under hvilken vi befinde os, maatte kunne lede til, at vi fik denne Afgift hævet eller dog i alt Fald nedfat. Jeg haaber ogsaa, at efter de Ytringer, der ved endeligere Leilighed ere faldne fra den høitærede Finansminister, vil han, dersom det lykkes os her at enes med hinanden fra de forskjellige Sider, og dersom det senere maatte kunne lykkes os, hvad jeg haaber, at forene os med Landsthinget om Løsningen af dette Spørgsmaal, om ikke i den Udstrækning hvori vi helst ønskede det, saa dog paa en saadan Maade, at nogle af vore Begjæringer blive opfyldte, ogsaa paa sin Side give efter og ikke stille en ubetinget og afgjort Modstand mod en Reform, hvis gode Virkning ganske sikkert vil indbringe ham ligesaa vel som Rigsdagen stor Taknemlighed hos alle dem, der deltagte i Handelen og Omsætningen, og ligeledes alle dem, der indirekte nyde Godt af, at Handel og Omsætning lettes og frigjøres.

Finansministeren: (Estrup): Jeg ønsker først efter, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Wille) har udtalt sig, at gjøre en Bemærkning i Anledning af en af de Forudsætninger, han fremkom med, den Forudsætning nemlig, at det meget omtalte russiske Korn var i og for sig en saa slet Vare, at der ikke kunde være Tale om at bringe det paa Verdens-

markedet, førend det enten gennem tydske eller danske Hænder havde modtaget en passende Bearbejdelse, Forbedring og Forædling. Jeg tror, det er en fuldstændig Bilsfarelse, det ærede Medlem i saa Henseende nærer, og jeg tror ikke, man paa nogen Maade kan drage Slutninger fra, hvad der i saa Henseende er fremkommet under Forhandlingerne om den tydske Ioldtarif. De Ytringer, det ærede Medlem har lagt Merke til, ere mig meget vel bekendte; men jeg antager, de gjælde Forhold, der alveles ikke ville være tilstede, hvor der bliner Spørgsmaal om at bringe russisk Korn til at transitere gennem Danmark. Jeg anser det for ret sandsynligt, at en Del russisk Korn, der hidtil er vandret ind over den tydske Grændse, dels paa Flobfartøjer, dels i Jernbaneladninger osv. har været af en saadan usforædlet Natur og Bøfaffenhed, som det ærede Medlem angav; men jeg tvivler meget om, at det Korn, om hvis Transit der kunde være Tale her, og som altsaa maatte udfibes i store Ladninger fra de større russiske Udførselspladser, vil blive affendt til Danmark for at foræbles, altsaa blive affendt til Danmark i en saadan Bøfaffenhed, som det ærede Medlem forudsatte. Jeg tror, at det Villede, man maa danne sig om russiske Kornvarer efter det ærede Medlems Bemærkninger derom, kun Lidet vil svare til det Begreb, baade Forbrugere og Handelsmænd ellers have om østersøisk Korn, saaledes som vi hidtil have kjendt det her i Danmark, og jeg ser ingen Grund, hvorfor det Korn, der nu, fordi den tydske Grændse er spærret, maatte ville lægge Veien om ad Danmark, skulde komme affted i en saadan slet Forfatning, saa fugtigt, urent osv., at det skulde være nødvendigt at behandle det her i Kjøbenhavn, før det kunde sendes videre. Jeg tror paa ingen Maade, at Forudsætningen holder Stik; tværtimod, jeg antager, at det ikke vil kunne lønne sig at affende russisk Korn over Østersøen, i alt Fald med Seilfibe paa en flere Dages Reise, i en saa slet Tilstand, at der endogsaa kunde være Fare for, at det vilde være fordærvet, inden det naaede Transitstedet, Kjøbenhavn. Jeg anser det for sandsynligt, at den russiske Exportør vil udlade Kornladninger i større Skibe og af en saadan Bøfaffenhed, at de ligesaa godt kunde gaa over Nordsøen, som de maa gaa over Østersøen. Jeg tror, at der er en afgjørende Sandsynlighed for, at dette Sidste vil være Tilfældet, og at altsaa denne Transit af russisk Korn for den væsentligste Del vil bestaa i, at Ladningen, dersom den overhovedet kommer tilstede, configneres til Kjøbenhavn, hvor maatte store hævarende Kornhuse ville disponere over den og sende den videre i samme Skib, eller selv om de ikke gaa videre i samme Skib, ville de dog gaa videre i den samme Bøfaffenhed, hvori de ere komne hertil. Noget Bestemt laaber sig selvfølgelig ikke sige om dette Forhold; men jeg paastaar, at man paa ingen Maade kan drage en Slutning fra